

Arrest

nr. 118 899 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 november 2013.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 4 november 2013 het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel 3 correspondeert, en artikel 19 van voormeld Handvest, dat een verbod op refoulement bevat, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen, in het algemeen verwijst naar de situatie in haar land van herkomst en kort elementen van haar asielrelaas herhaalt waarvan zij meent dat deze wel degelijk voldoende ernstig zijn om te kwalificeren als vernederende behandeling in de zin van voormelde artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. De verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loop te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Er dient te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2013 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 16 juli 2013 met nummer 106 822 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikel 48/4 en 48/3 van de

vreemdelingenwet en werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Minstens laat de verzoekende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op welke manier deze louter herhaalde elementen van haar asielrelaas een begin van bewijs met betrekking tot de door haar opgeworpen schendingen zouden uitmaken. Een schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 15 november 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 28 januari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 november 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij in de eerste plaats naar de stukken en stelt in antwoord op de beschikking te willen benadrukken dat zij *mutatis mutandis* dezelfde opmerking maakt als in de vorige zaken met volgnummers 19 en 20 zoals weergegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 28 januari 2014. Meer bepaald stelt zij bij verwijzing naar voormelde zaken dat de Raad erkent de bevoegdheid te hebben na te gaan of de bestreden beslissing in overeenstemming is met de hogere rechtsnormen. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummers 116 741 en 116 742, alsmede naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met nummer 7974/11 van 19 december 2013, stelt de verzoekende partij dat de bescherming die wordt geboden door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan wat wordt onderzocht bij een asielaanvraag en dat het steeds mogelijk is dat dit verdragsartikel bij een uitwijzing kan worden geschonden. Ten slotte stelt zij dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft en dus enkel de bestreden beslissing kan annuleren.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 2.2 en punt 2.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partij te dezen heeft opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europeesrechtelijke bepalingen. *In casu* voert de verzoekende partij ter terechtzitting van 28 januari 2013 aan dat de bestreden beslissing in overeenstemming dient te zijn met “*de hogere rechtsnormen*” en duidt zij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat voornoemde bescherming ruimer is dan “*wat wordt onderzocht bij een asielaanvraag*” en dat het steeds mogelijk is dat artikel 3 van het EVRM bij een uitwijzing kan worden geschonden. Uit wat hierna volgt, blijkt echter dat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 28 januari 2014 geen afbreuk kan doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 4 november 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

2.5.1 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting duidt op de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM, wordt aldus in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 4

november 2013 wordt gesteld. De Raad wijst erop dat in de beschikking van 4 november 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van, onder meer, artikel 3 van het EVRM weerhouden werd. In voormelde beschikking werd uitdrukkelijk aangegeven dat het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift waarbij ze een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen nut kan opleveren. Zo werd erop gewezen dat de verzoekende partij de door haar opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt, daar (i) zij zich beperkt tot theoretische uiteenzettingen, verwijzingen naar de situatie in haar land van herkomst en louter herhaalde elementen van haar asielrelaas, terwijl een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM niet volstaan en de verzoekende partij de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden dient aan te tonen om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij vermag te worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een handeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, (ii) zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2013, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 16 juli 2013 met nummer 106 822 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij hebben geweigerd, zodat de persoonlijke vrees van de verzoekende partij werd getoetst aan de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en er werd geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast is het duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere herhalen van een aspect van haar verzoekschrift, met name de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, zonder verdere duiding, terwijl hieromtrent in de beschikking uitvoerig gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 4 november 2013 werd aangegeven, noch maakt zij aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bescherming die wordt geboden door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan *“wat wordt onderzocht bij een asielaanvraag”* en dat het steeds mogelijk is dat dit verdragsartikel bij een uitwijzing kan worden geschonden, kan de Raad slechts vaststellen dat zij in haar inleidend verzoekschrift onder het kopje *“feiten”* zelf verwijst naar haar verklaringen in het kader van haar asielrelaas zoals samengevat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 29 maart 2013 waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat - zoals in de beschikking reeds werd vastgesteld - zij zich te dezen opnieuw beperkt tot het herhalen van elementen van haar asielrelaas. De verzoekende partij verliest uit het oog dat ter gelegenheid van het indienen van een asielaanvraag zij terzelfdertijd alle elementen kan aanhalen met het oog op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, hetzij subsidiaire beschermingsstatus, een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zij laat echter na in het licht van dit betoog enige aanwijzing te geven over de elementen die een ruimer, dan wel ander of vollediger onderzoek naar de door de verzoekende partij naar voor geschoven ruimere bescherming van artikel 3 van het EVRM zouden aantonen. Het komt de verzoekende partij immers toe dergelijke schending aan te brengen én met concrete gegevens uiteen te zetten en aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, Guinee, waar zij *in casu* in gebreke blijft. Voorts staat het de verzoekende partij vrij, indien zij meent te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van haar laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de bestreden beslissing wordt opgeschort tot dat een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij niet aan dat een nieuwe asielaanvraag zou zijn ingediend. Minstens toont zij niet aan dat een en ander anders zou zijn gelopen. Dienvolgens kan aan de verwerende partij niet verweten worden geen nader onderzoek te hebben verricht, wat zij niet kan doen bij gebreke aan medewerking van de verzoekende partij. De verzoekende partij vergenoegt zich thans te beroepen op een (rechts)theoretisch betoog omtrent een ruimere bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM in vergelijking met *“wat wordt onderzocht bij een asielaanvraag”*, maar weerlegt de vaststellingen volgende uit het onderzoek in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet naar aanleiding van haar asielaanvraag, meer bepaald de vaststellingen van de commissaris-generaal d.d. 29 maart 2013 en van het inmiddels tussengekomen arrest van de Raad van 16 juli 2013 met nummer 106 822, waaraan kracht van gewijsde kleeft, en dit in navolging van voornoemde beslissing van 29 maart 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet. Van een vreemdeling die stelt of beweert te vrezen dat hij in een land, bij een eventuele

terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, mag verwacht worden dat deze vreemdeling het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over haar situatie. De redenering van de verzoekende partij die eenzijdig de bewijslast lijkt te leggen op de verwerende partij, dan wel op de Raad, kan niet gevolgd worden. Een miskenning van artikel 3 van het EVRM kan hierbij niet vastgesteld worden. De stelling van de verzoekende partij *“dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft en dus enkel de bestreden beslissing kan annuleren”*, kan gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden. De Raad wijst er tevens op dat hij in het kader van het onderhavige beroep, alwaar enkel de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) aan de orde is, niet de bevoegdheid heeft om een beslissing die genomen werd in het kader van een eerdere procedure en die inmiddels definitief is geworden, te gaan beoordelen, noch om te dezen zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen.

Daar waar de verzoekende partij in dit licht ter terechtzitting tevens verwijst naar rechtspraak van deze Raad, met name de arresten met nummers 116 741 en 116 742, dient er op gewezen dat precedenten in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak (RvS cass. 16 december 2009, nr. 198.981). De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij zich in een gelijkaardige of identieke situatie bevindt die eenzelfde conclusie zou rechtvaardigen. De verzoekende partij kan niet met dienstig gevolg verwijzen naar voormelde arresten, waarbij de verzoekende partijen overigens afkomstig zijn van respectievelijk Ghana en Afghanistan.

Waar de verzoekende partij evenzeer verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name het arrest *N.K. t. Frankrijk* met nummer 7974/11 van 19 december 2013, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij, van Guinese nationaliteit, niet aantoonde dat zij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in het aangehaalde arrest. Noch verduidelijkt de verzoekende partij dat, wat het aangehaalde arrest betreft, dit een gelijkaardige situatie betreft en *in casu* van toepassing zou zijn. In voornoemd arrest zijn de feitelijke omstandigheden geheel anders en besloot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van (terugwijzing van) een Pakistaanse onderdaan die deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, meer bepaald als bekeerling tot de Ahmadi religie, die dit geloof openlijk belijdt en predikt of minstens zo door de Pakistaanse autoriteiten wordt aanzien. Het Hof kwam tot deze vaststelling in het licht van voldoende concrete verklaringen en stukken van de verzoekende partij en van verschillende goed gedocumenteerde internationale bronnen over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft, alsmede bij het op de korrel nemen van het verloop van de asielprocedure van de verzoekende partij in Frankrijk. De verwijzing naar voornoemde rechtspraak kan niet dienstig worden aangevoerd. In de mate waarin de verzoekende partij hierbij kritiek uit op (het verloop van) haar asielprocedure in België, dient opgemerkt dat voorliggend beroep geen uitstaans heeft met voormelde beslissing van de commissaris-generaal, die met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kon worden aangevochten, zoals de verzoekende partij blijktens de stukken van het administratief dossier ook heeft gedaan, doch deze Raad weigerde de verzoekende partij eveneens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij wordt erop gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en ontvankelijkheidsvereisten worden gesteld aan een mogelijk beroep of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwijking uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Tevens blijkt dat de verzoekende partij op 21 augustus 2013 een cassatieprocedure bij de Raad van State heeft aangewend en haar grieven in dat kader uiteen heeft kunnen zetten. Het beroep van de verzoekende partij bij de Raad van State werd echter bij beschikking met nummer 9897 van 29 augustus 2013 niet-toelaatbaar verklaard.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat zij beschikt over het vereiste belang te dezen en tot de nietigheid van de beslissing te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke

beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Er dient overigens op gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, (opnieuw) ten gronde te beoordelen.

Er wordt volledigheidshalve nog op gewezen dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 28 januari 2014 stelt te verwijzen naar “*de stukken*”, het duidelijk is dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere verwijzen naar “*de stukken*”, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Daarnaast dient erop gewezen, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar schriftelijke opmerkingen in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. Immers is niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant.

Uit het geheel van het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET